

1721 . Bulla antichristi.
 an 3. Duo Scripta duorum
 1721 doctorum Lipsiæ 1550
 1721 3. Matth. flaccij Christiana
 1721 admonitio . 1550
 1721 ejusdem, von interin .
 1721 5. M. Juciken 1550 Gaultijf. Cuspe
 1721 6. in 1551
 1721 12. in 1552
 1721 12. in 1552

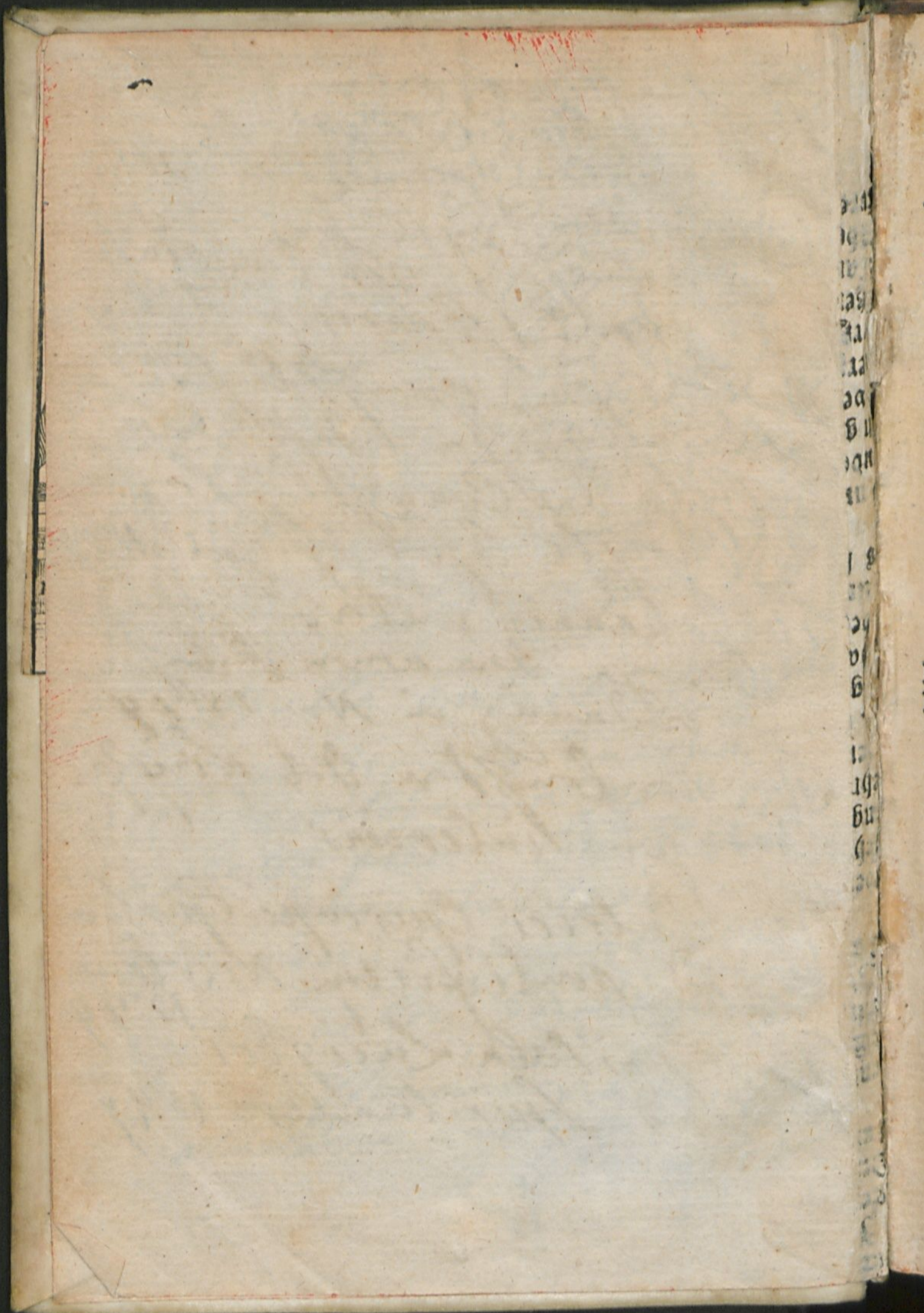

- 7. Matth. flaccij Plyceri
 explicatio Rom. 3.
 contra Glandicum. 1553.
- 8. ejusdem, inoffensivum
 manum sicut rem dem huius
 christi separare soll 1570
- 9. ejusdem, quod Christus
 inoffensivum dicitur
 esse in Evangelio
 Christi. 1544
- 10. Johannis utrumque
 sanctorum de unum
 ordnung in N. 1549
- 11. Vorlesung des
 Interims.
- 12. Adulrici Episcopi Epistola
 ad pontificem Nicolaum
 1544
- 13. Epistola Lucifers
 ad Spirituales. 1544

0

3.

a
b
c
d
e
f
g
h
i
k
l
m
n
o
p
q
r
s
t
u
v
w
x
y
z

CHRISTI=
 ANA ADMONITIO
 MATTHIAE FLACII ILLY-
 rici de uitando impij Adiaphorista-
 rum fermenti contagio, secun-
 dum regulam Christi de
 admonendo fratre
 peccante insti-
 tuta.

Matth: 18.

Si peccauerit frater tuus in te (multo
 uero magis, si contra ueram pietatem & Ec-
 clesiam) uade & argue eum inter te & ipsum
 solum. Si te audierit lucratus es fratrem tuum,
 Sin uero te non audierit, adhibe tecum adhuc
 unum aut duos, ut in ore duorum aut trium testi-
 um consistat omne uerbum. Quod si non
 audierit eos, dic Ecclesiae. Quod si
 Ecclesiam non audierit, sit tibi
 uelut Ethnicus &
 Publicanus.

I S S O.

II Bl. 59 verso

CHRISTIANO LECTO-
RISERIVM ZELVM PRO

agnita Iesu Christi religione

Matth. Flacius

Illyr.

NIMIS STOICA ET DV-
ra uidetur quibusdam Ienibus
Peripateticis, uel etiam Epicuræis
sententia Spiritus Sancti, qui apud Io-
annem & Paulum iubet eos pro ana-
thematibus, excommunicatisq; haberi,
qui uel per obseruationem cæremonia-
rum, & inanem Philosophiam, uel eti-
am per alias fucosas species Euangeli-
um Iesu Christi corrumpebant. Quæ
ipsa quoq; iudicij peruersitas non ali-
unde oritur, quam ex illa nostri ueteris
Adami cæca, corruptaq; sapientia. Qui
admiratione quidē potentia præstan-
tiaq; humanarum rerum aut secunda-
rum causarum stupet: Dei uero seu pri-
mæ illius causæ præstantiam, omnipo-
tentiamq;, utpote ψυχικός καὶ οὐ πνευμα-
τικός, uel prorsus non capit, uel certe le-
uissime de ea fomniat.

Inde enim fit, ut hominum qui-

A 2

dem

dem uel naturæ præstantiam multi, uel eruditionis aliarumq; artium excellentiam, uel opum potentiam, uel etiam familiaritatis, amicitiaq;, quæ sibi cum eis intercessit, coniunctionem maximi faciant, præstantiam uero, paruitatemue eorundem, quam ex fauore aut odio Dei habent, non magni pendant.

Nec tantum *ij* hoc peccato grauantur, qui Spiritus S. expertes tantum cæca humanæ mentis ratiocinatione ductantur, sed sæpe etiam uiri spiritu Dei illuminati. Nam, ut alios taceamus, sciebat Saul, diuinitus sibi grauissime mandatum, ut regem Amalekitarum iugularet, mouetur tamen eius uel dignitate uel uirtute, ut eum incolumem seruet.

Samuel Dei Propheta sanctissimus sciebat Saulem a Deo reiectum esse, utpote qui ipsemet ei eam Dei immotam sententiam indicauerat, nec tamen tum animi, tum corporis eius præstantiam admirari & amare, ægreq; reiectionem eius ferre desinit. Sic Dauid admiratione præstantiæ formæ, aliarumq; dotium scelerati Absalonis capitur. Sic Salomon

Salomon miratus opes, potentiam, & uirtutes impiarum, Deoque exosarum gentium, cum eis contra mandatum Dei affinitates & amicitias iungit. Sic crebro totus Dei populus impiarum gentium potentiam, & opes miratus, cum eis foedera societatis iunxit, ac suam in eos spem collocauit.

Sed redarguit saepe Deus grauisissimum increpationibus, tum etiam poenis hunc triste mentis humanae errorem & grande ueteris Adami scelus. Quae exempla ne singula seorsim prolixè commemorem, obiurgatio quidem grauisissima est illa, qua propheta Iehu piū regē Iosaphat obiurgat, inquiens. Cur tu impio fers opem, & eos diligis, quos Deus odit: Propterea ira Dei supra te est. Poena uero tristissima est, qua Salomon affectus est, familiaritate enim, coniunctioneque impiorū paulatim, ueluti per contagiū ethnicae impietatis lepra tam sanctus, tamque sapiēs homo tandem horribiliter inficitur, ac pro eū haud dubie multi alij uiri uirtute ac sapientia praestantes, & fortassis tandem in aeternum exitium abijcitur.

Hac omnino de causa puto antiqui-

tus etiã ante Christum excommunica-
tionem institutã fuisse, & postea a Chri-
sto iustauratã, magis quam disciplinæ
singulorum gratia, (quanquam simul
& disciplinæ seruiuit, dũ illos peccantes
castigauit, & aliquando ad sanitatem,
pœnitentiamq; reuocauit) ut scilicet,
sicut Paulus inquit, malũ de medio tol-
leretur, ne ceu fermentum aliam quoq;
synceram massam inficeret.

Itaq; cum Ecclesia aliquem excom-
municat, hoc uidetur primũ & p̄cipue
agere, ut moneat omnes, hũc uel illum
esse alicui grauissimo sceleri obnoxio-
sum, cum eo neminem pium conuer-
sari, aut omnino comedere debere, ne
eius scabie, aut malo fermento infici-
atur. Deinde, & Satanæ eum affligendũ
tradit, ut sic ad pœnitentiam reuocatus
in æternũ saluetur. Quam excommu-
nicationis formam Paulus 1. Corinth: 5
Corinthijs præscribit. De speciebus Ex-
communicationis nolo hic quicquam
prolixius dicere, quas tres opinor nu-
merari posse, Neq; enim hic institui
hanc materiam integre explicare.

Vtinam autem uelin papatu olim
Excom,

Excōmunicatio maiori iudicio ac gra-
uitate, uel instaurato iam euangelio ali-
quanto uehementius administraretur,
multis certe malis obuiam iretur.

D. M. Lutherus piæ memoriæ Isle-
bium, tanquam hæreticum, subuersum
& prorsus insanabilem hominem, pœ-
nitus deuitare solitus est. Audiui ex du-
obus fide dignissimis uiris, qui ei ser-
moni interfuerunt, uenisse aliquan-
do Philippum, Pomeranum, Crucige-
rum & alios supplicatum Luthero, ut
uelit redire in gratiam cum Islebio, ac
pati, ut eum accedat & alloquatur. Cæ-
terum respondisse Lutherum, uos nes-
citis, quid petatis: Adiunxisseq; & alia
multa, ac tandem conclusisse, cor me-
um erga Islebiū penitus mortuum est,
post meam mortem ille adhuc uos pul-
chre concacabit.

Si alij quosq; similiter auersati fuif-
sent Islebium, impios episcopos & eo-
rum fraudes, eosq; cum suis technis pro
excommunicatis habuissent, ut Luthe-
rus fecit, non potuissent ex eorum dia-
bolicis cordibus duæ istæ pestes, Inte-
rim & Adiaphora prorepere, quæ iam

ueluti contagio quodam non tantum
in Marchia, sed & alibi summos uiros,
& porro per eos infinitos alios infici-
unt, & spiritualiter enecant. Ita fuisset
in ipso fonte malum oppressum. Iam
uero Deus bone quantillum fermenti,
quam late, quamq; uehementer nobis
synceram Ecclesiae massam infecit: Vi-
di profecto & audiui coram ante bien-
nium, eos ridere ac detestari Islebium
cum suis Adiaphoris, tanquam Eccle-
siae pietatisq; pestem, qui postea Adia-
phoristae, seu praecipui Adiaphororum
patroni facti sunt.

Vtilissimum igitur fuisset initio, cu-
istae miseriae oriebatur, graui aliqua au-
thoritate piorum, doctorumq; uirorum
admonitam fuisse Ecclesiam omnesq;
imperitiores, ut sibi ab illo satanico fer-
mento cauisset eiusq; autores. Id enim, si
factum fuisset, profecto non tam late conta-
giola ista lepra serpsisset: Quam iam intelli-
go etiam in extremis mundi partibus sub
septentrione grassari. Verum enim uero, quia
praeteritum iam damnum impedire non pos-
sumus, nobis de praesentibus sequentibusq;
deinceps malis prohibendis cogitandum est.
Cum

Cum igitur ego non ulla cupiditate,
aut proprio cōfilio (quod Deus nouit)
sed diuino quodā fato ad hæc certami-
na cōtra Adiaphoristas pertractus sim:
tū ob piorum periculū, qui subinde plu-
res contagio lepræ Adiaphoristarū infi-
ciuntur, tum etiam ut mandato Christi
obedirē, qui iubet nos eos, qui post pri-
uatas, & publicam coram Ecclesia factā
admonitiōē pœnitentiā non agūt,
pro ethnicis & publicanis habere, uolui
monere omnes, ut sibi ab omni famili-
ari conuersatione coniunctiōeque Adi-
aphoristarum caueant, eosque secundum
Christi regulam pro ethnicis publica-
nisque habeant.

Monui Adiaphoristas, tum ego tum
alij, non tantum priuatim sæpius, sed &
coram Ecclesia, ego quidem nuper ædi-
ta mea apologia, & coniunctis, alij itidē
suis modis: Indicaui quoque, ni pœnitē-
tiam egerint me ostensurū eos pro eth-
nicis & publicanis habendos esse. Sed
tantum absit, ut meas aliorumque pluri-
morum piorum & doctorum uirorum
Christianas admonitiones, sacrisque lite-
ris firmatas, fraterne accipiant, ut insu-

A 5 per

per in suo instituto pergentes nos nul-
lius non sceleris infimulent.

Quare, cum uideam eos in sua im-
pœnitentia manere, & præsentis Adia-
phoricas mutationes contra conscien-
tiam promouere, & papatui sequuturo
fenestras fabricare nõ desinere, pronun-
cio impœnitētes Adiaphoristas esse pro
ethnicis & publicanis habendos, id est,
neminem pium debere cum ipsis ullam
familiariorē conuersionem amici-
ciæ habere. Et ei, qui (præsertim nulla
iuris necessitate eis adstrictus) aliter fece-
rit, denuncio læpræ eorum contagium
& ita haud dubie iram diuinam.

Scio exclamabunt multi, qui non
satis Ecclesiæ causa afficiuntur, nec rem
satis recte perpendūt, me nescio qua pri-
uatorum affectuum intemperie agitari,
& parum sanum esse. Verum ego iustis
rationibus, & imprimis regula Christi
de admonendo proximo fretus, epi-
curæa hominum iudicia non curabo.

Cæterum pij homines non temere
derideant ea, quæ dominus per sua te-
stacea uascula dicit, nec tantum perso-
nas respiciant, Nam profecto Deus per-
sona=

sonarum acceptor non est, sed rerum ipsarum ueritatem in timore Dei perpendant.

OBIICIET aliquis, me præripere Ecclesiæ suam functionem, quæ de communi sententia publica authoritate Adiaphoricæ fraudis suasores excommunicare deberet. Ego uero & ex animo optarim, Ecclesiã posse aliquem communem conuentum celebrare, in quo de præsentibus certaminibus ac miserijs ex cõmuni sententia statueret, publicaq; authoritate pronunciaret: Sicut olim semp, cū maior cõiunctio, maiorq; zelus fuit, in magnis difficultatibus factũ est.

Nec tamen uel commune Ecclesiæ officium præripio, uel proprie quemq; excommunico, aut Sathanæ trado: Sed partim præcepto Christi de ratione admonendi proximum, partim etiam studio tuendi ueram religionem, & iuuandi pios tantum fraterne moneo meos in Christo fratres, ut sibi omnes caueant ab Adiaphoristis, ueluti a pessimo quodam fermento, uel leprosis hominibus, ne ipsi quoq; eorum morbo per contagium inficiantur.

Hæc

Hæc certe admonitio etiam singu-
los Christianos decet. Nam præceptum
Christi de fraterna admonitione ad
singulos proprie pertinet. Item singuli
quoque ita iubentur Deum ac proximū
diligere, ut summo studio ea agāt, quæ
ad gloriam Dei & salutem proximi fa-
ciunt. Adhæc, & si singulos decet erro-
rem oppugnare, oportet certe etiā om-
nia ea commonstrare, quæ ad uitandū
errorē faciūt. Singuli pie possunt ac de-
bent monere suos fratres, hic pix est, ne
cōtrectes eā, alioqui inquinaberis ab ea.
Nihil igitur præter officium facio, præ-
sertim cum non sim priuatus, sed in
functione, ut alibi declarauī, & res ip-
sa declarat.

Nec tamen nego, imo potius uehe-
menter affirmo, & in ipsa excommuni-
catione non tam quid homines pro-
nuncient, quam quid Deus, respicien-
dum esse. Sæpe enim fit, ut uel cum ho-
mines, ut Psalmus inquit, maledicunt,
Deus benedicat, beatiq; sint pij etiā ob
hoc ipsum, quod ex Synagoga eiekti sint,
omneque malum uerbum contra eos ob
Christum dictum sit: Vel etiam cum
homines

homines benedicant impijs, Deus eis uehementer maledicat.

Quare & in hoc praesenti negotio moneo omnes eos, qui uere timent Deum, quiq; & uerae pietati, & suae salutis consultiu cupiunt, ut non tam, an Ecclesia Adia-phoristas excōmunicauerit, uel nō excōmunicauerit cōsiderēt, q̄ diligenter perpendāt, an a Deo excommunicati sint.

Quanquam si quis recte rem perpendet, omnino inueniet, Adia-phoristas excommunicatos esse ab Ecclesia. Nam q̄ omnes pijs, & intelligentes praesentem controuersiam, eos oderunt ac detestantur, profecto satis indicat, se cum alijs Christianis spiritu saltē iunctos eos pro excommunicatis habere.

Item quod Spiritus Sanctus in piorū pectoribus, quem ipsi contristarunt, gemit contra eos apud Deum, & angeli pusillorū Christi ab ipsis languefactorū, & in dubitationem inductorum, & scandalizatorum coram cœlesti patre queruntur. Quæ uel excōmunicatio quædā est, uel quiddā etiā longe peius. Equidē malim a tota Ecclesia excōmunicatus esse, quam Spiritum Sanctū in piorum,

tum, causamq; intelligentium pectoribus contra me ad Deum gemere.

Excommunicati etiam (quod longe grauisimum est) ideo iam olim a Spiritu S. sunt, q; non obscure characterē bestię accipiunt, & de uino prostitutionis Meretricis bibūt, ac cū ea, dando ei supra Ecclesiam primatum, eiusq; cæremonias accipiendo, item ei fenestras fabricando in Ecclesiam Christi, spiritualiter scortantur, aliosq; ad eam scortationem, quod constat, pelliciunt.

Ego profecto nō dubito, idq; meis scriptis hactenus euidenter probaui, eis Deum iratum esse: quandoquidem cōtra propriam conscientiam scientes & uolentes ea suadent Ecclesię Christi, p; quę pi; languescunt, & in dubitationem inducuntur, & Spir. S. in eis contristatur, contra uero impij confirmantur, ut de Christo & Ecclesia triūphent. Item, per quę clare aditus impietati Antichristi in Ecclesiam Christi patefit.

Si igitur manifeste cerni potest nō tantum ex uerbo Dei, & eorū peccato, sed etiā ex experimento tristis cuiusdā euidētisq; cæcitatē & stuporis Adia-
pho
ristas

ristas, non tantum ab Ecclesia, sed imprimis ab ipso Deo excommunicatos & nō parū in reprobū sensum traditos, uideant pijs, ne ipsi aliter iudicēt, seq̄ etiā tū lepræ Adiaphoristicæ, tū iræ diuinæ participes faciant: Dū ab eorū familiaritate, cōsortioq̄ nō abhorrēt, q̄ scientes cōtra Deū agunt, q̄busq̄ Deus, tanq̄ impœnitentibus, uere serioq̄ iratus est.

Moueor etiam, ut omnes admoneā, ut sibi caueant, ea quoq̄ cogitatione, q̄ Adiaphoristæ omnes, quos possunt, in suam sententiam non uerbo Dei, quod nullum pro se habent, sed meris blandicijs, ueluti Syrenes quædam suauis cantu in exitiū pertrahunt. Ut nuper admodum quidam eorum præcipuus, cū interrogaretur a duobus pijs pastoribus, quidnam suaderet sibi faciendum, cum eis præsentibus mutationes obtrudantur? Respondit, accipite, quare nō faceretis & facite in gratiam principis. Cū illi contra dicerent, se id non posse pie facere, proferrentq̄ testimonia sacrarū literarum, respondit tandem, si nō uultis accipere, omittite: Nolo uobiscum disputare. Ita illi semper blandicijs, non ueris

ueris rationibus omnes in suum errore
pelliciunt. Quare coram Deo, & ho-
minibus suadeo omnibus pijs, ut quam
longissime Syrenarum istarum scopu-
los circumnauigent.

Quod si quis quærat, qui sint isti
Adiaphoristæ, & istæ Syrenes, quas ui-
tandas moneã? Respondeo, omnes in
uniuersum, qui cū nostrā doctrinā me-
diocriter cognouerunt, iã mutationes
suadent, siue in Adiaphora, siue in Inte-
rim, nullū excipio, nec doctū, nec indo-
ctū, nec concionatorē nec laicū, nec do-
minū nec subditū, omnes enim pfecto
malo spiritu in hac parte agitatur. Om-
nes tanq̃ Euangelij Iesu Christi corrup-
tores uitandi ac serio fugiendi sunt.

Extenuet præsentēs mutationes, quã-
tū q̃s uelit, nō est certe dubiū, qn ut ipsi
met adiaphoristæ de eis sentiūt, lāguefa-
ciāt ubiq̃, & cōtristēt pios, cōfirmēt ue-
ro impios, & deniq̃ toti Antichristianis-
mo aditū patefaciāt, ea si cui parua pec-
cata uidētur, nã ille paru⁹ Christian⁹ ē.

Grauit̃ Paulus monet, ut hæreti-
cū hominem post unam & alteram ad-
monitionem deuitemus, nam uere, ut
ille

ille inquit, huiusmodi κενοφωνίαι ad ma-
iorem impietatem festinant, & plane si-
cut cancer latēter serpūt. Equidem uix
unquam opinor ex tam paruis initijs or-
tum tam late spiritualem istum cancrū
serpsisse; quod clare experientia probare
possemus.

Principio parua nubecula ex infer-
nali Islebij, & quorundam Achitophe-
lorū Abyſſo oriri apparuit. Deinde in
cælum, id est, quosdam summos in Ec-
clesia uiros ascendit. Inde porro, ueluti
ater nimbus calamitosam grandinem
late ac longe per uaria fata, ac cultissi-
ma loca dispersit, adeo ut uix iam loc⁹
inueniatur, ubi pestis ista non ingens
damnum dederit.

Deus bone, quam multos recensere
possem, q̄ primo optime instituti erant,
uidebanturq; uel centuplicem fructum
allaturi, tandem uero non ullis scriptu-
ris aut firmis rationibus rectius edocti,
sed tantum blanditijs, personarum ad-
miracione, & familiaritate Adiaphori-
starum eousq; peste hac infecti sunt, ut
non tantū ipsi ea ægrotent letaliter, sed
etiam subinde plures inficiant, & can-
B crum

crum istum, seu lepram quandam lati⁹
propagent, multisq; etiam ualde synce-
ris affricent. Si quærerem ex ipsis, o ciues
ciues, quæ uos sentētia uertit: quibus fir-
mis argumētis impulsū animū tātopere
immutastis? Non possint mihi rationē
sui iudicij reddere, sunt enim ueluti fas-
cino prorsus dementati & excæcati.

Vehementer Iudæis olim Deus in-
terminatus erat, ne ullā maiorem fami-
liaritatem coniunctionemq; cum ethni-
cis haberent. Cuius rei duæ potissimum
causæ erant, altera, quod, sicut nec ho-
mines libenter ferunt, ut eorum amici
cū summis eorū inimicis amicitias ine-
ant, ita multo minus Deus zelator uult
suos cultores suæ religionis corruptori-
bus amicos esse. Alterā uero causam ip-
se sæpe addit, ne mutuo cōmertio & fa-
miliaritate ad idolatrias p̄j p̄trahātur.

Proinde, cum uideamus uerbo Dei
mādari nobis, ut tales spirituales lepro-
fos uitemus, & etiam experiētiā ipsam
edocere Adiphoristas tū esse tali malo
infectos, tū & alios inficere, summo stu-
dio omnē eorū coniunctionem arctio-
rēq; familiaritatē deuitare deberemus.

Paulus

Paulus inquit, se cupere uenire ad Romanos, ut eis donum aliquod communicet, uerum est & piorum hominum familiaritatē alijs dona aliquatenus cōmunicare, & subuersorum cancrū paulatim in alios serpere, atq; ita fiunt homines cum sanctis sancti, & cum subuersis peruersi.

Semper cæcitatem, stulticiamq; humanæ rationis accusamus, & deploramus, nec tamen unq̄ satis accusare possumus. Nemo nostrum est, qui, si uel pater, uel uxor, uel liberi, uel quisuis alius intimus pessima aliqua scabie laboraret, non uitaret contactū, & ab eo conrectādo uehemēter abhorreret. At istā spiritualē leprā istūq; cancrū tā horribiliter, tā late serpētē omniaq; æterno exitio corrodentem nihil cohorrescimus.

Vere inquit Paulus, istas inanitates uocū ad maiorem impietatem proficere. Primæ inanitates uocū fuerunt Adiphora, linea uestis, conformitas, ordo, &c. Sed obsecro ad quā tandē impietate pgressa est ista pestis: Usq; ad restitutionē Antichristi in templū Christi, corruptionē doctrinæ de pœnitentia, arti-

culi iustificationis, & merum Epicureis-
mum. Probant enim Adiaphoristæ ex
sacris literis licere, cū nos maior aliqua
necessitas aut difficultas urget, octo po-
steriora decalogi præcepta transgredi.

Audiui ante biennium magnū uirū,
qui iam etiam ista infernali scabie labo-
rat, in publico coetu differentē de Achi-
tophelibus, his uerbis: Rident nos, in-
quiebat, quod non prorsus Deum con-
tēnere, ut ipsi, possumus, & si quis mul-
tum cū eis uersatur, fit etiam paulatim
epicureus. Cogitabam ego, næ tu mihi
uidere ex propria experientia loqui.

Quare pij homines expergiscantur
aliquando tandem, & æquiore lance re-
rum pondera momentaq; examinantes
& mala & bona spiritualia longe carna-
libus præponant. Christus iubet excom-
municare etiam eū, qui separatim pro
se impunitēter idq; quouis carnali pec-
cato peccat. At Adiaphoristæ non tan-
tum ipsi peccant, sed etiam sunt causa,
ut infiniti alij peccent & spiritualiter cū
Babilonio scorto scortentur, bestiaq;
characterem accipiant. Vere illi faciunt
peccare Israel, ut Ieroboā & alij corrup-
telarum authores fecerunt Faten

Fatentur ipsimet Adiaphoristæ, ut admodum sæpe ex eorum scriptis probauit, se languefacere pios, & cōfirmare impios, seq̃ Antichristianismo fores aperire, ut in Ecclesiam Christi reuertatur. Sunt igitur sexcenties maiores peccatores, magisq̃ excōmunicatione digni, quam aliqui scortatores, adulteri, homicidæ, periuri, &c.

Aperiamus quæso aliquando tandem mētis nostræ spirituales oculos & istos spirituales homicidas & parricidas longe uehemētius detestemur uitemusq̃, quam illos carnales. Est enim aliquanto maius malū, (ut opinor) Christianorum iudicio, æterna morte mori, quam ista temporali. Trucidant autem Adiaphoristæ nostros in Christo fratres æterna cæde, dum eos suis mutationibus languefaciunt & contristant, & in dubitationem inducunt, dumq̃ fenestras impio papatui fabricant, eumq̃ restituere adiuuant.

Agnoscamus etiam obsecro, longe maius malum esse contagium spiritualis lepræ, quam carnalis, atq̃ ideo non ita, tanquam rem leuiculam, paruipen-

pendamus. O utinā satis possemus pro
dignitate diabolicum istud fascinum,
quo Adiaphoristarum, omniumq̄, qui
eis adherent, oculi fascinantur, agnosce
re & perpendere.

Conferamus obsecro præsentem
animum & actiones istorum, qui ista
Adiaphora promouent, cum ea mente,
quam ante annos 5. habuerunt. Confe
ramus eorum scripta, consilia, & sentē
tias, inueniemus profecto longe alios
esse, quam olim fuerūt. Obstupescemus
certe, si serio perpenderit, quantum
ab illa pristina iudicij animiq̄ præstan
tia degenerauerint, optimoq̄ iure ex
clamabimus.

Quo uobis mentes, rectæ quæ stare
solebant.

Ante hac, dementi sese flexere ruina.

O utinam nobis oculi aperirentur,
ut istud spirituale malū grassans in Ec
clesia uere cernere possemus: næ nos ue
luti horribile quoddam incendiū, par
uis inijtjs infernali furiarum face accen
sū, cerneremus late ac longe uagari, pul
cherrimaq̄ uiuorū Dei templorū ædi
ficia corripere, & uastare. Videremus
etiam

etiam iræ diuinæ incēdium eosdem il-
los, qui ab infernali malo sibi non ca-
uent prorsus perdere. Qui enim scientes
pestifero errore infici uolunt, eos Deus
facile in reprobū sensum tradi, atq; ita
in æternum perire patitur.

Huiusmodi igitur cum incendia iā
in eos grassari, qui in timore Dei agnitæ
ueritati constanter adhærere non uolūt,
tum ex scriptura, tum etiam experientia
cognoscamus: Moneo & obtestor corā
Deo & hominibus, omnes pios meos in
Christo fratres, q̄ simul cū Interimistis
& Adiaphoristis istis infernalibus flam-
mis conflagrare non uolunt, quiq; irā
Dei effugere cupiūt, ut ab Adiaphoristis
eorumq; blanditijs q̄ lōgissime absint,
eorumq; familiaritate & amicitia pror-
sus abstineant.

Quæ autē de Adiaphoristis uitandis
eorumq; familiaritate fugienda dixi,
ea etiam magis de Interimistis intelligi
uolo: Illi enim manifesti apostatæ
sunt, Turcis & alijs Mahome-
tistis nihilo me-
liores.

Impressum Magdeburgi Anno
1550. 10 Cal. April.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in approximately 20 horizontal lines.

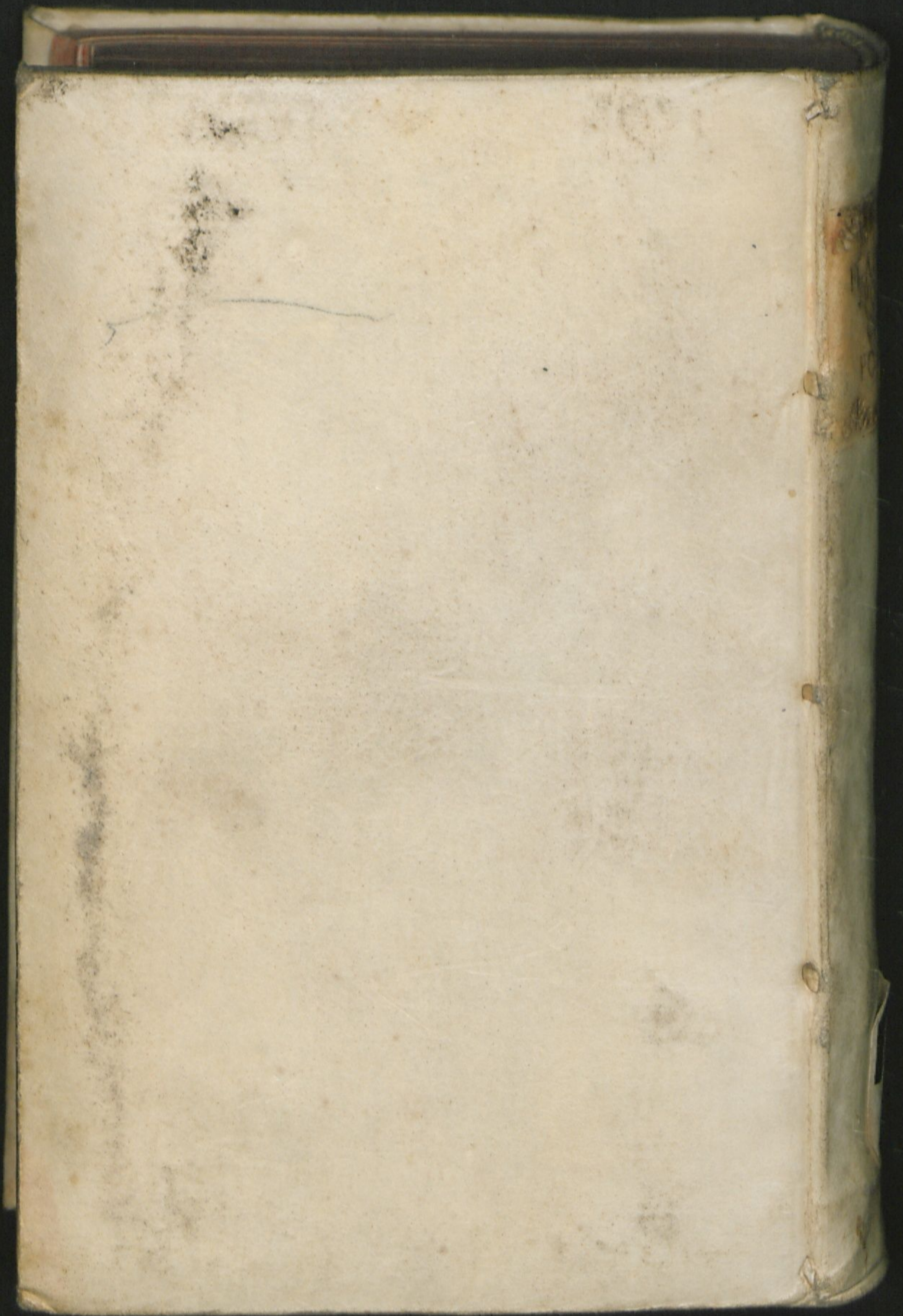

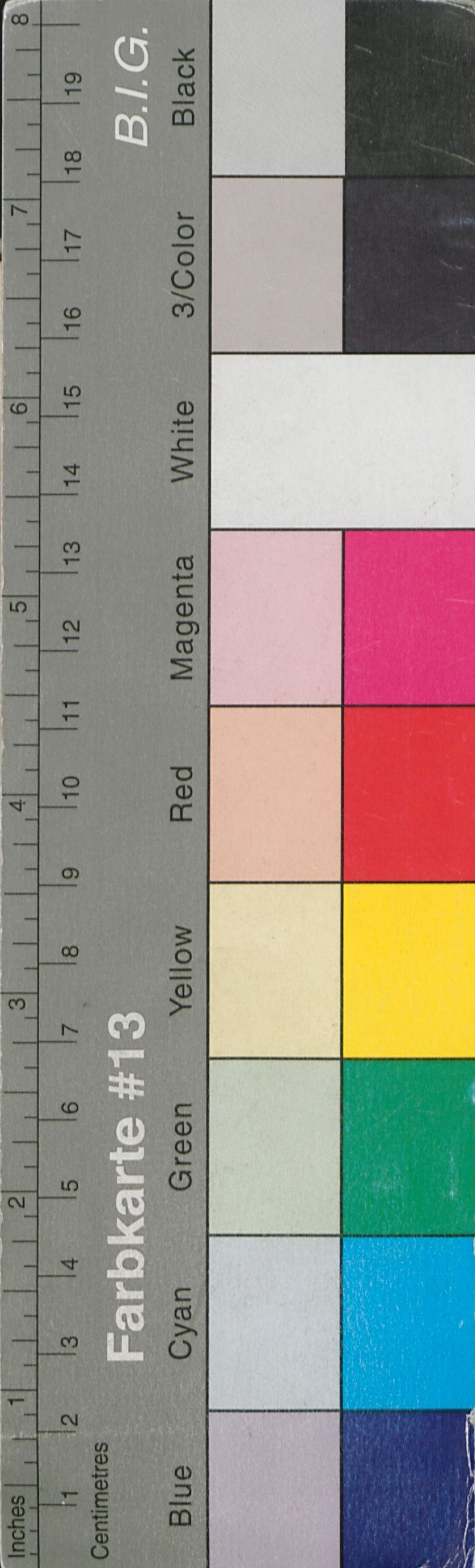
Di 3407

(X227 3794)

He 544

Rom
207

CHRISTI=
ANA ADMONITIO
MATTHIAE FLACII ILLY-
rici de uitando impij Adiaphorista-
rum fermenti contagio, secun-
dum regulam Christi de
admonendo fratre
peccante insti-
tuta.

Matth: 18.

Si peccauerit frater tuus in te (multo
uero magis, si contra ueram pietatem & Ec-
clesiam) uade & argue eum inter te & ipsum
solum. Si te audierit lucratus es fratrem tuum,
Sin uero te non audierit, adhibe tecum adhuc
unum aut duos, ut in ore duorum aut trium testi-
um consistat omne uerbum. Quod si non
audierit eos, dic Ecclesiae. Quod si
Ecclesiam non audierit, sit tibi
uelut Ethnicus &
Publicanus.

1 5 5 0.

